

natiskov nimamo. Sicer pa je nepotrebno še posebe priporočati »Teoretično praktično pevsko šolo« — ime pisateljavo je poleg štirih izdaj menda porok dovolj.

K. Hoffmeister.

»Pozdrav Gorenjskej« se imenuje valček, katerega je izdala in založila L. Schwentnerjeva knjigarna v Brežicah ob Savi. Zložil ga je po slovanskih napevih gosp. *Viktor Parma* in ga posvetil g. dr. Edvardu Šavniku v Kranji. Lepo delo bodi prav toplo priporočeno našim igralcem in igralkam na klavir, ki itak pogrešajo domačih plesnih skladb. Cena 1 gld.

Slovensko gledališče. Od dne 30. oktobra do vštete dne 29. m. m. so bile te-lê predstave: Dne 30. oktobra operi »V vodnjaku« in »Cavalleria rusticana«, dne 1. novembra »Mlinar in njegova hči«, dne 3. novembra »Materin blagoslov«, dne 6. novembra prvič »V Diogenovem sodu«, spisal *Jaroslav Vrchlický*, poslovenil *Fr. Gestrin*, in opereta »Mornarji na krov«, dne 9. novembra »Mam'zelle Nitouche«, dne 11. novembra popoldne »Mlinar in njegova hči«, zvečer »O ti možjé!«, dne 15. novembra prvič »Poljub«, prстонarodna opera v dveh dejanjih, po pripovedi Karoline Světle spisala *Eliška Krásnohorská*, uglasbil *B. Smetana*, preložil *A. Funtek*, dne 17. novembra »Poljub«, dne 20. novembra prvič »Velikomestni zrak«, gluma v štirih dejanjih, spisala *Blumenthal* in *Kadelburg*, dne 23. novembra »Poljub«, dne 25. novembra »Mornarji na krov« in »V Diogenovem sodu«, dne 27. novembra Mosenthalov igrokaz »Na Osojah«, dne 29. novembra opera »Čarostrelec«. — »V Diogenovem sodu« je drugo dramatsko delo Vrchlickega, katero smo videli uprizorjeno na našem odru. Vsebina mu je ta, da znani grški filozof v znanem svojem sodu skriva Parmenija, prijatelja Aleksandru macedonskemu, in njega ljubico Meliso, za katero se je takisto vnel Aleksander, in da se mu potem s sarkastiškimi opomujami posreči potolažiti besnečega vladarja. Igra je duhovita in vredna, da se predstavi še večkrat. Partijo Diogenovo je izvedel g. *Inemann* takó decentno po maski in igri, da bi bila vsaka hvala odveč; précej za njim imenujemo gospodičino *Slavčovo* in gospoda *Danila*. Gospod *Verovšek* je bil sicer velik Aleksander, zato pa še ne do cela Aleksander Véliki. — Druga novost tega meseca je bila Smetanova opera »Poljub«, repertoarna točka dunajske opere. Vsebina: Mladi vdovec Luka (g. *Beneš*) pride s svakom Tomo (g. *Nolli*) snubit Vronico (gospodičina *Leščinska*). Ljubila sta se že prej, toda Luka se ji je moral odreči svojim roditeljem na ljubo; sedaj seveda Vronica précej dovoli v njega snubitev, poljubiti ga pa neče, češ, da bi poljub pred poroko užalil rajno ženo. Luka vzrase in naposled ves razsrjen odide v vaško krčmo, odkoder se vrne pod Vroničino okno z godci in dekleti. Vronica ne prebije tolike sramote in odide s teto Martinko (gospodičina *Towarnicka*) k tihotapcem v gozd. Pred njima pa je prav v ta gozd dospel tudi Luka, katerega je že minila prva jeza. S svakom Tomom, katerega je guala skrb za Luko, ukreneta, da Luka drugo jutro Vronico naprosi oprostila. Njiju pogovor posluša skrivaj voditelj tihotapcev *Matevž* (g. *Perdan*), ki tudi pozneje, ko dojdeta Vronica in Martinka, spozna, da ima dekle svojega ženina venderle še rada. *Matevž* odide, da bi Luki prinesel veselih novic o Vronici, obe ženski pa zaloti proti jutru stražnik (g. *Pavšek*). Vender se Martinki posreči, da le-ta ne zaseže tihotapskega blagá, Vronico pa je tako zbehal prihod njegov in nevajeni nočni pot, da se za vselej odreče tihotapskemu življenju. Drugo jutro se zopet sprijazni z Luko, ko jo le-ta vpričo vaščanov res naprosi oprostila. Srčno se poljubita, in s poljubom se končá dejanje. — Predstavljala se je znamenita opera, o katere glasbeni vrednosti so se pač zjediniли vsi veščaki, sosebno tretjič takó, da bi se težko bolje kje na provincijalnem odru. Primadona gospodičina *Leščinska* si je pridobila posebno pohvalo s čudovito nežno in tudi po besedah milo pesmijo pri zibelki; na glas pa je občinstvo vselej odlikovalo tudi druge soliste, tako gg. *Nollija*, *Beneša*,

Vašička in gospo *Inemannovo* (v manjši nalogi Barbke, služkinje pri očetu Vroničinem), ki je dovršeno zapela jutranjo pesem. Vse kaže, da se »Poljub« stalno ohrani na našem odru, dasi je ta opera proti »Prodani nevesti« neprimerno težja in tudi menj dostopna širemu občinstvu; kaže se pa tudi, da se slovenska opera vzdrži na sedanji višini, zlasti ker je »Dramatično društvo« poleg zaslužnega kapelnika g. Gerbiča angažiralo še jednega kapelnika g. *Beniška*, ki se nam je odlično predstavil pri tretji predstavi »Poljuba«. Za prihodnje mesece se pripravljata poleg drugega operi »Marta« in prva slovenska izvirna opera »Urh grof Celjski«, katero je uglasbil znani naš glasbenik g. *V. Parma*. — O »Velikomestnem zraku« poročamo samo toliko, da je ta gluma dosegla svoj namen in kratkočasila občinstvo; to pa je pri takih proizvodih prva in poslednja reč! — Omeniti je še, da je g. *Freudenreich* ostavil slovensko gledališče; posebno zadovoljen velik del našega občinstva itak ni bil z njim.

Prvi redni koncert »Glasbene Matice« dne 12. novembra. Koncerti »Glasbene Matice« so izvestno, odkar je ta zavod popolnoma in pač za vselej odslovil zabavno-večerski zlog, najzanimljivejša umetniška proizvodnja v Ljubljani; zakaj vselej podajajo različne glasbene vrste skrbno izbrane in sestavljene, najsi delujejo z aparatom, to je z zborom. Vzpored prvega letošnjega koncerta je bil še sosebno interesanten zato, ker sta oba zbora, ženski in moški, nastopila zase, vsak v jedni veličastni skladbi, in ker so bile vokalne in instrumentalne točke enakomerno razdeljene. — Predilna pesem, balada in scena iz Wagnerjevega »Holandca« je pač težko delo za gledališki zbor, kjer se običajno preveč ne pazi na vse fine. Ali tudi negalanten in strog kritik, ki je slišal, kako so dame »Glasbene Matice« pele to skladbo, poklonil bi se bil uljudno njim in pevovodji ter izrazil svoje popolno priznanje. Pristaviti bi utegnil največ to, da dialoški del venderle precej izgubi na koncertnem podiji, da je bila Senta gospodičine *Lešinska* pač bolj podobna Brunhildi nego sanjarski deklici, pozabivši na ves svet, in da vojaška godba kaj takega venderle igra dosti slabo. — Druga velika točka moškega zbora je bilo »Jutro« Rubinsteinovo. Premišljal sem dlje časa, kakšen mi je bil vtisek tega veličastnega, mogočnega, vzneseno monotonskega zbora s svojo vnebokipečo stopnjatvijo na konci. In zdelo se mi je, da je to skladba, katere lepota je podobna lepoti brezmejnega razpenjenega morja v jesenskem času. Težko je pač točno izraziti to, zaradi česar so dela giganta Rubinsteina takó gigantiška. Izvajalo se je »Jutro« izborno, tudi v orkestralnem delu. — Novost, v kateri je nastopil mešani zbor, bila je Gregorčičeva »Kitica«, uglasbil A. Foerster. Lepo, samostojno razvedeni glasovi, združeni v jasno melodiško celoto in natančno izrazujoči pesemsko bistvo, to so znana svojstva Foersterjevih zbornih del; vsa se družijo tudi v »Kitici«. — Drugi mešani zbor je bila Brucknerjeva »Ave Maria«, delo sivega mojstra, čegar duh pa hodi mladostno krepak po najnovejših potih. Odlikuje se po duhoviti osnovi — najprej damski zbor, od besed »Benedictus fructus« tudi moški glasovi — po drzni zanimljivi harmoniki in resno vzvišenem razpoloženji. »O divina armonia!« vzkliknil bi z »Robertom vragom« tudi marsikdo izmed menj navdušenih vernikov. Občinstvo je zahtevalo ponovitev tega dela, ki se je tudi pelo čarobno lepo. — Instrumentalni del je obsejal imena Dvořak, Rimski Korsakov, Smetana in Liszt, torej imenitno četvorico. Dvořakovi »Slovanski plesi«, katere je pod vodstvom g. Hubada orkester izvedel prav dobro, pripravili so pač občinstvo rahlo na to, kar je še prišlo: na Dvořakovo simfonijo. — Riiski-Korsakov, nekdan pomorski častnik, potem profesor na peterburškem konservatoriji, je virtuoz v instrumentaciji, dasi ga ne igrajo mnogo. Zaradi svoje čisto čudne glasbene fature in prebogatih barev, od katerih se bleste njega dela, soroden je najbolj Berliozu. Korsakov je glasben Makart. Njegova fantazija o ruskih temah je kar najfineje izdelana koncertna skladba; igral jo